

JUDE DEVERAUX

NEDOKONČENÁ VRAŽDA

BARONET

Nedokončená vražda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Jude Deveraux
Nedokončená vražda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nedokončená vražda

Nedokončená vražda

A Medlar Mystery (5)

JUDE
DEVERAUX

 BARONET

1

„PRÁVĚ JSEM MĚLA ten nejneuvěřitelnější telefonát,“ oznámila Kate a zadívala se na dvě osoby před sebou. Ti dva se však netvářili, že by je to zaujalo.

Jack seděl na jedné z modrých pohovek, dlouhé nohy natažené, a upíral pohled do monitoru notebooku. Kate si na jeho nový vzhled ještě nezvykla, ale byl zpátky teprve pár dnů. Několik měsíců strávil v coloradské divočině, stavěl a lovil, což se podepsalo na jeho postavě. Teď byl štíhlejší, mrštnější, a přestože se tomu těžko věřilo, dokonce ještě svalnatější.

Kromě fyzické stránky se změnil i v jiných ohledech. Včera v noci prohlásil... Srdce jí při vzpomínce na jeho slova maličko poskočilo. Celé roky se přátelili, společně se smáli, pracovali, řešili problémy, ale včera v noci se nechoval jako „kamarád“.

Jack vycítil její pohled a začal otáčet hlavu, a tak se Kate rychle zadívala na svou tetu. Sara seděla na druhé pohovce a hrbila se nad jedním ze svých zápisníků. V ruce držela barevné gelové pero a rychle něco

psala. Možná za to mohl lockdown, jímž právě prošli, ale v poslední době psala čím dál víc. Teta se před lety uchýlila na odpočinek a ukončila dlouholetou, úspěšnou kariéru spisovatelky milostných románů pod jménem Sara Medlarová. „Na tenhle žánr se všichni dívají jako na takovou číšnici nakladatelského světa,“ prohlásila. „Shlížejí na nás svrchu, a přitom se o všechny staráme.“ Tvrdila, že hojné prodeje milostných románů umožňují vydávat „literárně hodnotná“ díla, tedy knížky, které skoro nic nevydělaly, ale měly nedozírný dosah. Kate netušila, co teta právě teď sepisuje, ale vypadala soustředěně.

Kate, rozzlobená tím, jak ji ignorují, řekla hlasitěji: „Byla to vážně pecka!“

Jack přikývl a Sara maličko nadzvedla bradu, ale to bylo vše.

„Starý dům,“ zašeptala Kate, protože věděla, že ta slova upoutají jejich pozornost.

Chvilí to trvalo, ale nakonec Sara vzhledla k neteři. Jackovi to zabralo o něco delší čas. Sara ho považovala za svého „čestného vnuka“, byl totiž skutečným vnukem muže, jehož Sara před dávnými lety milovala a ztratila.

Všichni tři žili v Sařině obrovském domě, každý s vlastním pokojem. Ovšem od Jackova návratu před pár dny se od sebe nechtěli vzdálit.

„Jaký starý dům?“ zeptal se Jack. Měl stavební firmu a specializoval se na rekonstrukce starých budov.

Kate potěšilo, že si konečně získala jejich pozornost. „Volala mi Melissa a prý si mě vyžádal nějaký muž, abych zařídila prodej domu.“ Melissa s Kate pracovaly jako realitní makléřky. „Chtěl přímo mě a tvrdil, že o nikoho jiného nestojí. Ten dům neznám, ale Melissa tvrdila, že je úžasný.“ Věděla, že jelikož se Jack se Sa-

rou v městečku narodili, určitě ho znají. Nadechla se, aby mělo její oznámení váhu. „Jedná se o Lachlanův dům.“

Očekávala výkřiky překvapení a radosti, ale žádných se nedočkala. Jack znovu zabořil nos do obrazovky a Sara do zápisníku.

„Odmítni to,“ řekl. „Není to dobrá investice.“

„Bílý slon,“ odušila Sara. „Nikdo ho nekoupí.“

„Děláte si legraci? Melissa říkala, že je to milionový prodej. Kde stojí? Předpokládám, že tady v Lachlanu, ale –“ Odmlčela se, protože jí zapípal mobil. Melissa jí poslala fotky nemovitosti a Kate si je začala prohlížet.

Dům byl opravdu obrovský. Dvoupatrový, s dlouhým jednopatrovým křídlem po straně. Hlavní vchod působil dramaticky, jednalo se o obří dveře lemované bílým mramorem. Nahoře se nacházela vysoká okna a krytý portikus. Beze všech pochyb se jednalo o opravdové sídlo. Pozůstalost.

Následovala stránka plná údajů. Sedm set padesát metrů čtverečních, šest ložnic, sedm koupelen a samostatná toaleta. K pozemku patřil i dvoupokojový domek pro hosty a jednopokojová chata pro zahradníka a garáž pro tři auta, to celé na třech akrech půdy. Popis končil: „Bez bazénu. Nutné opravy.“ Jelikož celý dům pokrývala floridská flóra, která se snažila znovu zmocnit půdy, tak ano, bylo potřeba provést pár úprav.

Zatímco si Kate prohlížela fotografie, hlavou se jí honily horečné myšlenky. Posadila se na opěrátko Sařiny pohovky. „Zajímalo by mě, kdo ten popis psal.“ Promluvila tak tiše, že ji nebylo skoro slyšet. „Zní chladně a bez citu. Není tam ani zmínka o plesovém sále. Nachází se v tom křídle a má úžasně dveře, které vedou ven k fontáně. A pak je tu Palmový pokoj.

Což je knihovna.“ Mluvila čím dál rychleji a hlasitěji. „A co ložnice nahoře? A pokoje v nejvyšším patře? Proč nejsou v seznamu? Koho zajímá, že tam není bazén?“ Ted’ už skoro křičela. „A co sklep? Tam bude spousta lahví. Táta říkal –“

Zmínka o jejím otci ji vrátila zpátky na zem. Zvedla oči a zamrkala.

Sara a Jack se otočili, nohy položené na podlaze, a hleděli na ni se zájmem a s trochou šoku.

Kate je přelétla pohledem. „Co je?!“

Sara se maličko pousmála – jako by se dívala na člověka, který je na pokraji šílenství. „Je to pěkný dům, že?“

Kate se obrátila na Jacka. Vypadal, jako by jí chtěl nalít panáka tequily a ujistit ji, že všechno bude v pořádku. „Přestaňte se na mě takhle dívat. Je to velký starý dům. Víte, že přesně takové zbožňuju. Tenhle jsem už určitě někde viděla.“

„Kdy máš v plánu se na něj zajít podívat?“ Sařin hlas přetékal nesmírnou trpělivostí.

Kate přimhouřila oči. „Proč bych tam měla chodit? Vy dva – se svou nekonečnou moudrostí – mi tvrdíte, abych ho nebrala. Nejspíš ho předám Melisse.“

„Ví vůbec, co je to plesový sál?“ Melissa nepatřila k Sařiným oblíbenkyním. „Co kdybychom se na něj podívali spolu? Třeba hned teď?“

Kate stále štvalo, jak ji ignorovali, a navíc ji zneklidnila vlastní reakce na ty fotky.

Když neteř mlčela, Sara se podívala na Jacka, aby se o ni postaral, pak zvedla telefon a odešla do kuchyně. Zavolala svému bratru Randalovi, Katinu otci. „Potřebuju, aby ses s námi sešel. Hned.“

„Nemůžu,“ odušil. „Za půl hodiny čekám klienta. Ta žena –“

„Detaily znát nepotřebuju,“ vyštěkla Sara. Randal pracoval jako osobní trenér a vypadalo to, že si ho zamluvila každá žena nad padesát, která žila severně od Miami, aby jí poskytl soukromou hodinu. Jen ve dvou. „Musíš přijít.“

„Můžu dorazit po tréninku, pak –“

„Kate dostala k prodeji Lachlanův dům. A vypadá to, že to tam zná. Určitě to nějak souvisí s tebou, takže –“

„Dorazím tam, hned jak to půjde.“ Ukončil hovor.

Do kuchyně vešel Jack. „O co jde?“

„Nemám tušení, ale jakmile řekla ‚táta‘, věděla jsem, že s tím má můj bratr něco společného.“

„Takže Kate ten starý dům viděla v minulosti a vzpomíná si na něho. Je to tvoje příbuzná, takže si domy pamatuje víc než normální lidi. Proč tě to znepokojuje?“

„Nevím proč, ale mám z toho špatný pocit. Cal tam pracoval, když jsme chodili na střední. Přátelil se s Jamesem Lachlanem – mužem, který ten dům postavil.“ Cal byl Jackův zesnulý dědeček, muž, kterého Sara milovala.

„Nejspíš proto dostala ten prodej na starosti Kate. Kvůli té vazbě. A pokud tam půjde se svým tátou, všechno to do sebe zapadne.“

„Nejspíš,“ odtušila Sara.

„Vezmi si foťák a hodně baterií a půjdeme si ten dům proklepnout. Když jsem jel naposledy kolem, vypadalo to, že se ho zmocnili aligátoři. Nejspíš je zralý na zbourání.“

Když nic neříkala, položil jí paži na drobná ramena. „Bojíš se vzpomínek?“

Přikývla, ale nic víc nedodala.

„Tak pojd‘,“ přemlouval ji hlubokým hlasem. „Ne-pořídila sis náhodou nový foťák a nóbl objektivy?“

„Jo,“ přikývla.

„Kdo bude řídit?“ ozval se ode dveří Katin hlas. Byla nachystaná k odchodu.

Sara a Jack se od sebe odtrhli a teta odběhla do svých pokojů, aby si vzala svoji vždy připravenou brašnu s fotoaparátem. Ujistila se, že jsou v ní její nový Sony A1 a objektiv 20mm f/1,8 GM. Přidala půl tuctu baterií a rozběhla se za Jackem a Kate, kteří už seděli v jeho dodávce. Jako vždycky se usadila jako poslední, s Kate uprostřed. Jack samozřejmě řídil.

CESTOU TROJICE kupodivu mlčela. Sara vnímala napětí mezi Jackem a Kate – a měla z něho radost. Ještě před pár dny se k sobě ti dva chovali jako bratr se sestrou. Ovšem po Jackově návratu po několika měsících, kdy dorazil celý zarostlý a vonící po kouři ze dřeva a po pilinách, se mnohé změnilo. Teď se Jack na Kate sotva podíval, ale ona na něho neustále vrhala kradmé pohledy.

Saru to pobavilo. Její neteř a Calův vnuk. Víc už si v životě nepřála.

„Určitě jedeme správně?“ zeptala se Kate.

Jack neodpověděl, a tak se slova ujala Sara. „Lachlanův dům se nacházel na několika stovkách akrů. Pan Lachlan měl i citrusový háj, ale po jeho smrti byly části pozemků rozprodány. Kvůli tomuhle.“ Mávla rukou na budovy kolem nich. Jednalo se o pěkné středostavovské domečky, zjevně postavené ve stejné době, nejspíš i stejným stavitelem.

Na křižovatce zahrnuli a bylo to tu: Lachlanův dům.

Jack zastavil dodávku na začátku dlouhé příjezdové cesty a podíval se na něj. Široký cihlový dům byl porostlý vinnou révou od země až po střechu. Některé části nebyly ani vidět.

Sara si ho vybavovala v jeho největší slávě v šedesátých letech, když tu s Calem pomáhali. On sekal trávu, zatímco ona plela květinové záhonky. Za práci žádné peníze nedostávala, jenom chtěli být s Calem spolu.

„Vypadá líp, než jsem si myslel,“ prohodil Jack. „Ve střeše nevidím žádné díry.“

„To je ten nejkrásnější dům na světě,“ vydechla Kate. „Pojďme dovnitř!“

Předkláněla se tolik, že se Jack za jejími zády podíval na Saru a nadzvedl obočí. Oba zajímalo, co Kate o domě ví. A z jaké doby?

Jack vyjel po cestě a nakláněl se nad volant, zatímco si dům prohlížel stavitelským okem. Okna zůstala naštěstí nedotčená, děti je nerozbily.

Dodávka zastavila a Sara rychle vyskočila ven. Bála se, že přes ni Kate přeleze, jen aby se co nejdřív dostala k domu. Sara si vzala fotografické vybavení a Jack následoval Kate k hlavním dveřím. „Není tu žádná skříňka s klíčem,“ podotkl a zkusil vzít za velkou kliku.

Kate odhrnula několik rostlin od cihlové zdi. „Nemyslím si, že ta vinná réva natropila velkou škodu, navíc dům je dobře postavený. Táta možná bude vědět přesný rok, kdy ho vybudovali.“ Odhalila cihlovou fasádu natolik, aby si všimli malé ocelové ozdoby. Kate ji při řeči zvedla a vytáhla obří klíč, který pak podala Jackovi. „Až se odstraní ta réva, uvidíš, že je dům v dobrém stavu. Vždycky se o něho někdo staral. Budu se muset zeptat Melissy, kdo k nám volal a vyžádal si mě.“

Jack otočil klíčem, otevřel dveře a Kate se kolem něj vmžiku protáhla a vešla dovnitř. Jack se Sarou ji následovali.

„To je ono!“ Kate roztáhla paže a zatočila se kolem dokola. Vypadala jako dítě.

Nacházeli se ve dvoupatrové vstupní hale před nádherným točitým schodištěm s ozdobným železným zábradlím. V přízemí vedly dveře do tří směrů. Zdálo se, že v domě zůstal aspoň nějaký nábytek, ačkoliv byl vybavený střídmo.

„Tady je plesový sál,“ ukázala Kate doleva. „Obývací pokoj je tudy. Teto Saro, vedle obýváku je pracovna, ale pojď se nejdřív podívat sem.“ Vykročila ke vzdáleným dveřím, ale zarazila se a zamračila se na zeď. „Kde je ta velká skříň? Nejlepší místo na schovku. S Greer jsme se tu často ukrývaly.“ Kate vyrazila dál.

Jack se Sarou se na sebe podívali a ústy naznačili *Greer*? Jack kývl na obrys, který se rýsoval na zdi. Prozrazoval, že tam stálo něco velkého. Rychle si pospíšili za Kate.

„Velká jídelna je tady. Jedlo se tam, protože to chtěl ten muž, ale my jsme byli nejradši tady.“ Prošla dveřmi do pěkného pokoje s vysokými okny. Prostor zaplňovaly kulatý dubový stůl a židle.

Okny viděla změř plevele venku. „Někde v tom nepořádku je i fontána,“ dodala Sara.

„Ano, to je!“ vykřikla Kate spokojeně. Rozhlížela se po místnosti. Dvě zabudované skříně v rozích zely prázdnotou. „Nádobí je pryč!“ Zněla naštvaně. „Zdobily je růžové kyticky. Kuchyň je tady.“ S tím vyběhla z pokoje.

Sara se dívala z okna a Jack se zastavil vedle ní. „Vzpomínáš na dobu, kterou jsi tu strávila s dědou?“

„Ano. Je tam kulatý bazén, který byl vždycky porostlý mechem. S Calem jsme ho čistili.“

„Tady se to nezměnilo!“ zavolala na ně Kate.

Jack vzal Saru za ruku a políbil ji na hřbet. „Pojďme se podívat, co to děčko zase provádí.“

Sara se rozesmála. Kate opravdu zněla jako šestiletá

holčička. „Já bych ráda zjistila, koho myslela ‚tím mužem‘.“

„Vsadím se, že Randal to bude vědět,“ odtušil Jack.

„Určitě ano.“

Došli do kuchyně a pak se zarazili s úšklebkem na tváři. Desku linky pokrývalo odřené linoleum a u poloviny skříňek chyběla dvířka. Kuchyň vypadala přišer-ně. Jediné, co to aspoň trochu vylepšovalo, byl velký dubový stůl uprostřed.

Kate domy obvykle prohlížela s tím, co by se v něm mělo zrekonstruovat. Co by se dalo udělat proto, aby se dobře prodal? Jenomže na tuhle kuchyň hleděla, ja-ko by to byla krasavice se žulovými deskami a skříň-kami z javorového dřeva. Přejela rukou po hlubokém, dlouhém řezu na desce stolu. „Tohle jsem udělala já. Rachel říkala, že jsem měla použít nůž. Nejspíš mysle-la nožik na ovoce, ale já...“ Kate se odmlčela.

„Ty sis na to vzala sekáček na maso?“ zeptala se Sara.

„Jo.“

„Jsem rád, že máš pořád všechny prsty,“ zabručel Jack.

„Přesně tak to komentovala Barbara. A strýček Roy tvrdil, že kdyby byl u toho, zmaloval by mi zadek. Do patra se můžeme dostat po zadním schodišti.“ Ne-čekala na odpověď a zmizela ve dveřích.

„Strýček Roy?“ zeptala se Sara Jacka.

Podíval se na ni vytřeštěnýma očima. Jediný Roy, kterého znali, byl Jackův zesnulý otec, Roy Wyatt.

Zaslechli nad sebou Katiny kroky a rychle vyběhli do druhého patra. Už otevřela několik dveří. „Spousta nábytku zmizela.“ Zněla, jako by se chystala do války.

„Jestli rozprodali pozemky, tak nejspíš musel jít i nábytek,“ podotkla Sara. „Kdo všechny ty pokoje po-užíval?“

„Tady bydlela Barbara, tady Lea, ten muž v tomhle pokoji a ta velká ložnice patřila Billymu.“ Kate zmizela v posledním pokoji.

Sara a Jack za ní ohromeně zírali.

„Jak si všechny ty lidi pamatuje?“ podivil se Jack. „Musela být tehdy malá.“

Sara věděla, jak to myslí. Ve čtyřech letech Kate opustila Floridu a následujících dvacet let strávila kousek od Chicaga. „Muselo se to stát před jejím odjezdem.“

„Já si nepamatuju, co jsem zažil, když mi byly čtyři. Ty jo?“

„Ach, ano,“ vydechla Sara. „A všechny vzpomínky jsem vložila do svých knih. Kdo je Billy? A ten muž? Nemluvě o všech ostatních lidech. Zatím jsem jich napočítala sedm.“ Sara otevřela další dveře a objevila malou ložnici s dvěma oddělenými postelemi. „Kate!“ zavolala. „Kde jste bydleli ty a tvůj táta?“

Kate se vrátila do chodby. „Přesně tam.“ Měla na mysli místnost, již si Sara prohlížela. „A teď se podíváme do mého oblíbeného pokoje na tomhle patře.“

Jack se Sarou ji následovali na konec chodby a přitom nahlíželi do ložnic. Kdysi byly zjevně nádherně vybavené, ale zbylý nábytek vypadal ošoupaně a vratce a pokrývala ho vrstva prachu. Dala by se do něho napsat jejich jména. Místnosti působily jako smutné kopie své předchozí slávy.

„Ložnice, kde bydleli s Randalem, se nachází v části pro služebnictvo,“ prozradila Sara Jackovi. „Tipuju, že když tu bratr pracoval pro paní Meyersovou, brával s sebou i Kate.“

„Vypadá to, že tu byla spousta lidí.“

„Pěkný, starodávný, edwardovský večírek.“

Jack zavrtěl hlavou, když uslyšel Sařin zasněný hlas. „Nežijeme v jedné z tvých knížek?“

„Kéž bychom měli takové štěstí.“

„Tak už pojďte!“ zavolala Kate, a tak za ní vyrazili. Stála u dvojíých dveří do překrásného pokoje. Na tapetách se vinuly obří květy z džungle. Na políčkách ležely knihy, dévédéčka v obalech a pečlivě označené videokazety. Nábytek sestával ze stolu a židle, pohovky a velkého koženého křesla umístěného před bílým plátnem.

„To je filmový pokoj.“ Sara se otáčela, aby si ho prohlédla.

„Jako bych se vrátil v čase,“ zamumlal Jack a nemyslel to dobře. „Trošku mě to děsí.“

Sařinu pozornost zaujaly zarámované obrazy na zdi. Znázorňovaly pouliční scény kdesi z Jižní Ameriky. Žádný nebyl příliš velký, ale jednalo se o originální oleje. K jednomu přistoupila. „Možná se mylím, ale myslím, že jsou z Brazílie. Vlastně mám dojem, že všechno v téhle místnosti je brazilské.“ Sara během svého dlouhého života hodně cestovala.

„Něco cenného?“ zeptal se Jack.

„Nejspíš.“

„Vždycky mi připadaly hezké.“ Kate zněla defenzivně. „Kdo chce vidět tajné prostory?“

Sara s Jackem se na ni zadívali s údivem. Chovala se jako dítě.

„Znáš mě,“ prohodila Sara. „Zbožňuju tajemství.“

„Pokud nejsou tvoje,“ rýpnul si Jack a pak se rychle vydal za Kate, která vyběhla z pokoje.

Sara nespíchala. Jako ryzí introvertka poznala, že ta místnost někomu sloužila jako útočiště. Byla vytvořena jako přístav, místo, kde se schovat před venkovním světem. Prohlédla si názvy filmů. Šlo o komerční hity, ale poznala i pár málo známých, kultovních snímků. Několik z nich sama viděla.

Zdráhavě se vydala ke dveřím. Nejradši by tu zůstala. „Kdo jsi?“ zašeptala. „Kdo tuhle skrýš vytvořil?“ Pokud správci rozprodávali nábytek a pozemky, nejspíš aby získali peníze, proč zůstal tento pokoj nedotčený, na zdech dokonce visely cenné obrazy?

Když se naposledy rozhlédla kolem sebe, pohnul se závěs, přestože tu nebyl žádný vítr. Sara se usmála. Že by duchové? Pokud ano, rozhodně ji nevyděsili. Se stářím přicházela jedna výhoda, a to že člověk cítil větší sounáležitost s duchovním světem.

Vyšla do chodby a zavolala: „Kde jste vy dva?“

To, co vypadalo jako panel zakrytý tapetou, se odsunulo a odhalilo Jacka stojícího dole pod úzkými schody.

„Aaaaach,“ vydechla. „Tajné schodiště. Tajné místnosti. Právě jsem se zamilovala.“

Jack se na vrcholku schodiště zastavil u zavřených dveří. Byly bílé a v dobrém stavu. „Další nedotčený pokoj?“ prohodila Sara.

„Tenhle se ti bude líbit.“ S máchnutím dveře otevřel.

Uvnitř se nacházela dětská herna. Byla velká a zaprášená, s několika pavučinami, které ovšem nedokázaly skrýt krásu místnosti. Na podlaze z tvrdého dřeva se rozkládal velký, ručně tkaný koberec s motivem floridské bažiny. Zpod hustého listoví vykukovali aligátoři, plameňáci, modré volavky a ryby.

Všude se nacházely hračky, většinou dřevěné, ale s několika kovovými náklad'áčky. Po jedné straně stál modro-bílý dvoumístní kluzák. Jednu zeď tvořila okna s hlubokými sedátky. Polštářky ladily s barvami na velkém koberci. Poličky zaplňovaly knížky a plyšáci.

Kate stála před knihami. „Všechny je znám. Všichni mi je četli. Nejlepší byla Barbara. Ta dokázala napodobit každé zvíře.“

Jack zvedl kovový náklad'ák a pohlédl na Saru.

Prohlížela si místnost očima historičky. „Odhaduju, že to tu vytvořili ve dvacátých letech a od té doby se to tu moc nezměnilo. Další návrat v čase.“

„Komu to patřilo?“ Mluvil na Kate, ale ta jako by ho neslyšela.

„Dvěma chlapcům,“ odpověděla Sara. „Všechno je tu dvakrát a nevidím žádné panenky. Myslím, že se někdo snažil zabránit tomu, aby se bratři o hračky přetahovali.“

Jack pohlédl na nákladák v ruce a oči se mu naplnily smutkem. Jeho nevlastní bratr Evan zemřel při nehodě. V *Jackově* dodávce. Vrátil hračku na zem.

„Kate, víš, komu ten pokoj patřil?“ zeptala se Sara.

Vytrhla se ze zasnění a rozhlédla se. „Možná synovi pana Lachlana? Táta by to mohl vědět.“

„Co bych mohl vědět?“

Jak se často stávalo, Randal Medlar dorazil a nikdo ho neslyšel. Byl to muž, kvůli kterému lidé vymysleli termín „stříbrný lišák“. Šedesátník, velmi pohledný a s postavou jako osobní trenér, jímž taky byl. Všechny ženy, mladé i starší, se zastavovaly a ohlížely za ním.

„Trvalo ti to pěkně dlouho,“ rýpla si Sara. Ona svého bratra *neobdivovala*.

„Jedu až od nákupního centra.“ Rozhlédl se po místnosti. „Tenhle dům ve mně vzbuzuje spoustu vzpomínek.“

„Chceš se o ně podělit?“ zeptala se Sara.

„S Kate jsme sem přišli s paní Meyersovou. Byl to vyčerpávající týden! Všechny ženy si tady myslely, že jsem jejich osobní komorník. Od úsvitu do půlnoci jsem se nezastavil.“

„Takže jsi své malé dítě nechal samotné, aby si hrálo se sekáčkem na maso?“ odtušila Sara.

Randala se kritika starší sestry nijak nedotkla. „Snažit se Kate udržet na místě bylo jako chytat kluzkého úhoře. Navíc ji všichni hosté zbožňovali.“ S láskou pohlédl na dceru a ta se na něho usmála. „Takže to tu chce Billy prodat?“

„Kdo je Billy?“ ozval se Jack.

„Nejspíš by se dal považovat za správce. Jeho starší bratři mu tohle místo dali na starosti. Tvrdil, že ho chtějí zaměstnat, aby je přestal otravovat. Byl to vždycky zábavný člověk. Byl –“

„Kdo je ‚ten muž‘, o kterém se Kate zmiňovala?“ zeptal se Jack.

„To bude –“

„Podívejte!“ zvolala Kate. „Tady je Reidův box na nářadí a –“ Zalapala po dechu. „To je můj pes!“ Sklonila se a zvedla malého dřevěného jezevčíka na kolečkách, ale provázek mizel pod dveřmi a nedal se vytáhnout. Zkusila vzít za kliku. Protočila se, ale dveře se neotevřely. „Je to zaseklé.“ Pohlédla na Jacka a očima ho prosila o pomoc. „To jsou dveře do šatny se starým oblečením.“

Přistoupil k ní a prozkoumal úzké dveře. „Někdo dal kolem těsnění a uzavřel je. To je zvláštní.“

Kate se stále skláněla k malému psíkovi.

„Mohli bychom ten provázek ustříhnout.“

„Jacku!“ vyhrkla Sara nevěřicně.

Usmál se na ni, aby ji ubezpečil, že žertuje. Vlevo na podlaze ležel ten dřevěný box. „Zachráním ho během pár vteřin. Ustupte.“ Mluvil dramaticky, ale dělal si z nich legraci.

V boxu našel majzlík, kropenatý po letech nepoužívání, ale stále v dobrém stavu, a zaoblené kladivo. Trvalo mu to pár minut, než kolem celých dveří odstranil staré těsnění.

Uličnický pohlédł na Kate. „Připravená na velké odhalení?“ Jako na divadle vzal za kliku a otevřel jim dveře. „Tak tady to máš.“

Když se nikdo z nich nepohnul, přelétl pohledem z jedné tváře na druhou. Zírali na vnitřek šatny. Z obličejů jim vyprchala veškerá barva. Jack viděl, jak Kate zesinala, a vykročil k ní. „Jsi v pořádku?“

Narovnala se. „Ne, nejsem,“ zašeptala.

Jack stál dosud zády k šatně a podíval se na Randal, který kývl k tomu, co Jack právě odhalil. Otočil se.

Uvnitř se nacházela kostra. Na sobě měla zbytky smokingu a vzpřímeně ji držely kšandy zavěšené na háčcích.

Na hlavě zůstaly husté, černé vlasy. Paže visely dolů, zpod rozedraných rukávů vykukovaly ruce bez kůže. Košili stále zdobily onyxové manžetové knoflíčky. Z potrhaných kalhot vykukovalo jedno kostlivé koleno vedoucí dolů ke kožené botě s dosud zavázanými tkaničkami.

Kate promluvila první. „Třeba se schovával a nikdo ho nenašel.“

„A nepostrádal ho?“ odpověděla Sara. „Možná si ale mysleli, že odešel, takže po něm nepátrali.“

„Ano!“ souhlasila Kate. „Tahle místnost bývala zamčená. Rachel mi ji vždycky musela otevřít.“

„To je pravda.“ Randal zněl sarkasticky. Pohlédł na Jacka. „Mám dojem, že mu u boty leží peněženka.“

Jack přistoupil k boxu s nářadím, zvedl starodávný skládací metr a roztáhl ho. Obrátil peněženku, aniž by se dotkl kostry, a pak ji zvedl a podíval se na identifikační doklad. Otočil se k Randalovi a řekl: „Derek Oliver.“

Sara se zamračila na bratra. „Oliver!“ Věděla, že Randal kdysi pracoval pro paní Oliverovou a že se začaly ztrácet různé věci. „Takže tu byl na večírku?“

Randal krátce přikývl.

„Měla jsem tušit, že to souvisí s *tebou*,“ odsekla Sara. „Jde o ty zpropadené šperky, co jsi ukradl, že ano?“

Randal si z rozzlobené sestry nic nedělal. Za ta léta si s ní uměl poradit. „Jak jsem ti už řekl, já jsem žádné klenoty neukradl. To, co jsem našel, což byla oproti tomu, co jsem viděl, almužna, jsem rozdál ostatním. Jediný kousek, co mi zbyl, jsem věnoval své dceři.“

Sara se nevzdávala. „Pokud to nějak souvisí se šperky, určitě do toho budeš zapletený.“

„Já to neudělal!“ Randal mluvil čím dál hlasitěji. „Všechny ty ženy mě zaměstnávaly, takže jsem neměl čas řešit to, co Derek tvrdil, že mi provede.“

Sara zalapala po dechu. „On ti *vyhrožoval*?“

„Přišel s několika poměrně barvitými návrhy ohledně toho, co mi udělá, pokud mu nevrátím vše, co bylo jeho nevlastní matce ukradeno. Tvrdil –“

Jack mu skočil do řeči. „Nikdo si nevšiml, že ten muž během večírku zmizel?“

„Stalo se to před více než dvaceti lety,“ namítl Randal. „Nepamatuju si, kde byl Derek Oliver každou minutu dne.“ Jako vždy se vyhnul otázce.

„Lea mi tvrdila, že odjel domů,“ ozvala se Kate. „Byla tak šťastná! Nafukovaly jsme spolu balonky.“

Všichni se k ní obrátili.

„Slovo čtyřleté holky je mnohem spolehlivější než tvoje,“ oznámila Sara bratrovi.

Randal se na dceru usmál. „Kate je lepší ve všem.“

„Nerad ruším tuhle oslavu rodinné lásky,“ prohodil Jack, „ale musíme to někomu ohlásit.“

V tu chvíli protáhli obličej. V browardském úřadu šerifa už jejich maloměstu přezdívali Vražedné velkoměsto – a dalšími přízvisky, která je napadla. Jakou výmluvu si vymyslí gang složený z Medlarů a Wyattů

nyní? Že se snažili vytáhnout zpod dveří hračku psa a objevili kostru?

Stáli v tichu a děsili se toho, co přijde, když zaslechlí zavržení. Obrátili se ke kostře. Nesmírně pomalu začal kostěný tvor padat dopředu a tahal za prohnílé šle.

Všichni čtyři zadrželi dech.

Staré kšandy nepraskly, prostě se roztrhly a kostra pomaloučku vypadla ze skříně. Narazila na podlahu v explozi roztrhaného oblečení a kosti se groteskně rozlétly po zemi.

Hromádka lidských ostatků představovala tak děsivý pohled, že se ani nehnuli. Kate a Sara se k sobě přitiskly.

Pak, k jejich šoku, se s lupnutím oddělila lebka a kutálela se po dřevěné podlaze. Sledovali ji s fascinovanou hrůzou. Zastavila se, když narazila na dětskou krabičku zdobenou obrázky klaunů.

Sara chtěla vykročit, ale pak se zarazila. Představení ještě neskončilo.

Lebka zavrávala ze strany na stranu a vlasy, tedy tupé, odpadlo a sesypalo se do malé hromádky. Bez váhy vlasů se lebka převrátila dozadu. Pak se jako rozbitá skleněná koule holé kosti rozpadly na dva kusy. Čelist se nepohnula, ale vršek nad očními důlky odpadl. Lebka se rozevřela jako na pantech a odhalila drsné stopy po pilce. Při pádu se ven vyřinuly třpytivé šperky. Několik náramků, pár náušnic a jeden prsten s obřím zeleným kamenem.

Nikdo se nepohnul, všichni jenom zhypnotizovaně zírali.

Špinavými okny se prodrál sluneční paprsek a zasáhl smaragdový prsten. Ten na ně zamrkal, jako by chtěl říct: „Rád vás poznávám.“

Sara, která měla bujnou fantazii a uměla si představit, jak se co dělá, věděla, že někdo lebku rozřezal,

vyndal mozek a vnitřek naplnil šperky, pak... Co? Slepil to celé zase dohromady? „Myslím, že si potřebuju sednout,“ řekla.

„Já taky.“ Kate s tetou se usadily těsně vedle sebe na nedalekém okenním sedátku.

„Jsou to ty šperky...?“ zeptala se Sara bratra.

„Ano,“ přitakal. „Poznávám je. Patřily paní Oliverové. Nejsou všechny, ale několik z nich.“

Jack dál zíral na lebku. „Co je tohle?“ Ukazoval na kousíček měkké látky, která jako by měla oči.

Randal se na to udiveně zadíval. „Mám dojem, že je to zbytek Katina ježka.“ Obrátil se k ní. „Pamatuješ si na něj? Moc jsi brečela, když jsi ho ztratila. Lea tě chovala.“ Podíval se na sestru.

„To je ten, kterého jsem jí dala já?“ zeptala se Sara tiše.

Randal přikývl.

Vtom promluvil Jack. „Myslím, že ty šperky byly v něm. Vešel by se do dutiny lebeční?“

„Osobní zkušenost s tím nemám,“ odvětil Randal rychle, „ale nejspíš jo.“

„Takže někdo schoval šperky do Katina plyšáka a pak...“ odmlčel se Jack.

„Pak ho strčil do lebky Dereka Olivera,“ uzavřel Randal.

„Poté co ji rozřízl napůl.“ Jack pohlédl na box s nářadím.

„A vyndal mozek,“ dodala Sara. „Zabíral totiž místo, takže musel pryč.“ Ztěžka polkla.

Muži stáli před ženami na okenním sedátku. Nikdo se nechtěl ohlédnout na to, co leželo na podlaze.

„Kdo zavolá šerifa Flynna?“ zeptala se Kate.

„Jack,“ rozhodla Sara. „Je to alfa samec. Měl by se o to postarat.“

„Za normálních okolností,“ ozval se Randal, „by se mi to nezamlouvalo, ale v tomhle případě nestojím ani o pozici beta samce. D minus mi bude úplně stačit.“

„Když už mluvíme o alfé,“ uvažoval Jack, „kdo je strýček Roy?“

„Tvůj otec,“ vysvětlil Randal.

„Byl tu taky?“

„Ano.“ Randalův tón napovídal, že už ho nebaví svého přítele neustále bránit. „Často. Tvůj otec netrávil veškerý čas v hospodě a rvačkami.“

„Matka by s tím nesouhlasila. Rozvedla se s ním, protože –“

„No tak!“ ozvala se Sara. „Držme se věci. Kdo zavolá šerifu Flynnovi?“

Chvilku nic neříkali, pak se všechny hlavy otočily na Kate.

„Proč já?“ zasténala.

„Protože tě zbožňuje,“ konstatoval Randal. Sara s Jackem souhlasně přikyvovali.

Kate si povzdechla. „Fajn, ale kdo poví Billymu, že jsme v jeho domě objevili kostru? A že je podezřelý z vraždy?“

„Nevíme, kdy se to stalo,“ namítl Randal. Měl za sebou celý život plný falešných obvinění – a některých pravdivých.

Sara si ho nevšímalá. „Nejspíš můžeme předpokládat, že byl Derek Oliver zavražděný během toho večírku, což znamená, že podezřelí jsou všichni, kteří se ho tehdy zúčastnili.“ Podívala se na Jacka. „I když už nežijí.“ Myslela tím jeho otce.

„Jakmile Flynn dorazí,“ navrhl Randal, „můžeme zajet za Billym. Mohl by o tom něco vědět. Těla nebývají jen tak zamčená v šatně bez povšimnutí. Mají tendenci... no...“

„Správně,“ souhlasila Sara. „Rozkládají se.“

„Co jsem slyšel, je v pečovatelském domě Palmová ratolest,“ uvažoval Randal. „Což odsud není daleko.“

„Tvrdíš, že máme šerifa Flynna nechat s tělem samotného?“ vyděsila se Sara. Znělo to líp než říct „s kostmi Dereka Olivera“.

Oba muži se otočili na kostru a pak zpátky na Saru. „Chceš to nafotit?“ zeptal se Randal.

„Myslíš tím, než se objeví lidi z Browardu, všechno odvezou a budou nám tvrdit, že to nikdy neexistovalo?“

„Ano, napadlo mě to,“ přikývl Randal.

Sařina brašna s foťákem ležela u dveří. „Mám s sebou dva foťáky a vy máte mobily. Vyfotíme každý centimetr tohoto pokoje a snímky pošleme na cloud. Nebudou nám moct tvrdit, že jsme si to celé vymysleli.“

„To zní jako dobrý plán,“ souhlasil Jack. „Jaké foťáky sis s sebou vzala?“

2

ŠERIFA DARYLA FLYNNA NEPOTĚŠILO, když se dozvěděl, že se v jeho městečku nalezlo další mrtvé tělo. Prohlásil, že se ještě nevzpamatoval z vyšetřování případu ženy, která byla zastřelena, probodnuta a otrávena.

V Lachlanově domě se zastavil dobrý metr od rozříznuté lebky se šperky rozsypanými všude kolem. Spona jednoho z náramků se zachytila na zubu. Kdyby si dovolil přemýšlet o tom, co vidí, byl by se pozvracel. Randal mu vyprávěl o nějakém dávném večírku, ale moc toho nepochytil. „Ehm...“ Nenapadalo ho, co by měl říct. Napřímil se. Díky Randalovi byl teď v lepší fyzické kondici. Břicho měl plošší a pohyboval se rychleji. To dobré však nepřebilo sklon Medlarů a Wyattů komplikovat mu život. „Musím zavolat do Browardu.“ Zněl, jako by prohlásil, že si musí amputovat jednu z končetin.

„Možná že...“ Ani Saru nenapadla žádná kreativní možnost. Když šerif vytáhl mobil, připravili se na sku-

tečnost, že se na lince ozve proslulý detektiv Cotilla. Flynn přepnul na reproduktor. Nechtěl na to být sám.

„Našli tělo.“ Flynn nevysvětlil, koho tím myslí.

„Kostru,“ opravila ho Sara.

„Ten hlas poznávám,“ ozval se Cotilla. „Kdo je mrtvá osoba?“

„Derek Oliver,“ odpověděl Flynn. „Je možné, že byl zavražděn v roce 1997.“

„V devadesátém sedmém? Takže tam není žádná krev?“

„Jenom kosti, ale lebka byla... No, je to... Je to zlé.“ Flynn ani nedokázal domluvit.

Nastala pauza a pak Cotilla dodal: „Určitě jste nenašli nějaké zvíře?“

Flynn zvýšil hlas. „Má na sobě smoking!“

„To zní hezky. Třeba –“

Sara natáhla ruku, aby si vzala telefon, a Flynn jí ho s radostí předal. „Chcete, abychom vám zavolali, až zjistíme, co je to za zvíře? A až místo činu pečlivě vyfotíme?“

„To byste mohli? Přestože jste mi v minulosti poslali spoustu snímků, které byly rozmazané?“

„Zkusím to,“ zaševalila s předstíranou nevinností.

„To zní dobře. Extrémně nám tu chybí lidi a nějaký starý případ by mohly přebít nedávnější problémy. Rozumíte mi?“

„Dokonale,“ potvrdila.

„Dobře! Dejte mi vědět, až to vyřešíte, a pošlete mi pěkné hlášení. Líbí se nám, jak barvitě píšete.“

„Provedeme,“ přitakala Sara.

„Musím běžet. Mám schůzku s DeSantisem.“

Sara se usmála. „To máte štěstí. My se o všechno postaráme.“

„Zkuste to.“

Ukončili hovor, Sara podala telefon zpátky Darylovi a obrátila se k ostatním. „Vypadá to, že máme případ.“

„Já se vrátím do úřadu,“ prohlásil Daryl. „Pokud byste něco potřebovali...“ Odmlčel se, protože netušil, co má říct. „Snad vydržím do důchodu,“ zamumlal a pak začal sestupovat po schodech. „Počkej!“ zavolal na něj Randal. „Musíš tu zůstat, než zajdeme za Billym.“

Slyšeli, jak šerif cestou nahoru zasténal.

JAKMILE RANDAL přesvědčil šerifa Flynna, že tu musí zůstat, všichni čtyři vyšli ven. Randal se nejdřív ohlásil a dozvěděl se, že je Billy Pendergast s radostí uvidí. Randalův usedlý sedan stál vedle Jackovy dodávky. Po letech užívání vypadal opotřebovaně.

„Dáme si oběd?“ zeptal se Randal. Těkal pohledem z Jacka na Kate a zase zpátky. Stáli blízko u sebe, ale s odvrácenými tvářemi. Vypadalo to zvláště.

„Já kvůli přemíře adrenalinu nedokážu nic pozřít,“ odpověděla Sara. „Zajedme za tímhle Billym. Jak je na tom s pamětí? Bude si tě pamatovat?“

Jelikož jeho sestra obvykle zastávala teorii, že „staré neznámená pitomé“, překvapeně se na ni zadíval. „V posledních dvaceti a něco letech jsem byl docela zaneprázdněný, takže nemám tušení.“

Sara ignorovala jeho sebelítostivý tón. „Pojeďu s tebou. Mám pár otázek, na které mi možná dokážeš odpovědět.“

Randala to překvapilo ještě víc. Jejich skupinka představovala nerozlučné trio. Jednou sarkasticky prohodil: „Rozdělíte se vy tři vůbec *někdy*? Když jíte? Sprchujete se? Spíte?“ Sara ho probodla znechuceným pohledem a ostatní si ho nevšimli.

A teď si Sara sedne se svým bratrem do jednoho auta? Co se to tu děje?

Randal vysvětlil Jackovi, kde Billy bydlí, načež s Kate nasedli do jeho dodávky. Dokonce i Randalovi přišlo zvláštní, že je Sařino místo prázdné. Jakmile se usadil v autě, zeptal se: „Na co se mě chceš zeptat?“

„Na nic.“

„Tak proč jedeš se *mnou*?“ Zamířil směrem k Broadway Boulevard.

„Nevšiml sis u dětí něčeho neobvyklého?“

„Jack vypadá jinak. V Coloradu se změnil. Chtěl jsem mu říct, že je z něj fešák, ale ta lebka kutálející se po podlaze mě rozptýlila.“

„Chci jim poskytnout trochu času o samotě.“

„Hm,“ zamumlal. „Myslíš...?“

„Doufám, že se konečně dají dohromady.“

Když zastavil na semaforu, usmáli se na sebe. Na jednom se dokázali shodnout, a to že si ze srdce přejí, aby se Jack s Kate dali „dohromady“. Jako že prstýnky a šampaňské a bouřlivá oslava.

Randal se zadíval do zpětného zrcátka na Jackovu dodávku za nimi.

„Jak jim to jde?“ zeptala se.

„Sedí od sebe co nejdál a mlčí.“

„To není dobré,“ zavrčela Sara.

„Tohle je tvoje práce,“ odvětil. „Vydělávala sis psaním milostných románů. Musíš je dát dohromady tak, aby neměli na vybranou a museli spolu mluvit.“

Sara se usmála. „Miluju romány, kdy hrdinové předstírají, že jsou manželé. Hned vedle nevěst na objednávku. Uvidím, co zmůžu. Teď ohledně Billyho. Co o něm víš?“

„Myslím, že Dereka Olivera nesnášel stejně jako my ostatní.“

„Takže ho Billy zavraždil a strčil jeho tělo do šatny?“

„Možná.“ Randal zajel na parkoviště. „Tady to je. Můžeš se na všechno vyptat. Moc rád povídá.“

„Třeba by mohl dát Jackovi a Kate pár rad,“ zamumlala, načež vystoupila.

JESTLI JSOU obyvatelé Floridy v něčem dobří, tak je to péče o starší osoby. Některé komunity důchodců tvořily celé vesničky. Všude kolem se nacházely překrásné posekané trávníky s obyvateli procházejícími se v tenisových outfitech. Bazény překypovaly rezidenty a instruktory. Domy vypadaly udržované. Doktorů měli plné ruce práce s neustále se šířícími pohlavně přenosnými nemocemi.

Zvenku působila budova pečovatelského domu báječně, ale jakmile se ocitli uvnitř, zjistili, že zdání klame. Zřejmě se jednalo spíš o hospic, místo, kde se umíralo, a ne žilo. Žena, která je pozdravila, vypadala mile.

„Billy nemívá moc návštěv,“ podotkla. „Určitě vás rád uvidí.“

„Vnímá, co se kolem něho děje?“ zeptal se Randal.

„Ach, ano. Mozek mu funguje dobře. To tělo ho zlobí.“ Její veselost ostře kontrastovala s pocitem pochmurnosti, který se tu vznášel.

Odvedla je dlouhou chodbou, v níž míjeli pěkné pokoje s vlastními koupelnami. Na konci prošli dvojitými dveřmi a prostor se změnil. Koberec nahradily vinylové dlaždice a zdi nekrášlily žádné obrazy. Pokojíky byly menší se společnými koupelnami.

Sara se ohlédla na Kate a Jacka, kteří chápavě přikývli. Vstoupili do levnější části.

Žena před nimi jako by jim četla myšlenky. „Všichni naši rezidenti dostávají stejnou lékařskou péči, ale připlácí se za prostředí.“ Otevřela dveře do místnosti, v níž seděl muž na kolečkovém křesle. Nepotřebova-

li vystudovat medicínu, aby pochopili, že vyzáblému mužíkovi už mnoho života nebývá. Kůže na něm visela a nevypadalo to, že by zvládl sám chodit – ale modré oči měl jasné a nadšené.

„Randle!“ zvolal. „Jsi stejný fešák jako vždyc-ky.“ Hlas měl překvapivě silný. Pohlédl do čtyř vážných tváří a pak se zastavil u Kate. „Drahoušek Kate. Vyrostla z tebe překrásná mladá dáma. Vždyť jsi tak byla to nejroztomilejší děvčátko se zlatými vlasy a zelenýma očima. A všechno tě zajímalo. Pamatuješ si na týdny, které jsi strávila v mém domě?“

Kate k němu přistoupila a vzala jeho staré, křehké ruce do svých. „Zdá se, že si pamatuju spoustu věcí. Víím, že jste mi četl knížky a vyprávěl pohádky. Tvrdil jste, že v domě straší. Byl to nějaký lord?“

Billy se zazubil. „Laird. Vymyslel jsem si ho. Osa-mělý laird. Skvělá zábava při večeři. Svíčky svítily a venku pršelo.“

„A ve velkém krbu plápolal oheň. Všechno si to pamatuju.“

Suše se uchechtl. „Takhle pozdě už jsi měla být v posteli.“

„A přijít o vaše báječné vyprávění? Nikdy!“

V Billyho starých očích se zatřpytily slzy. „Ach! Chybí mi to. Posad'te se prosím. Nabídl bych vám nějaké občerstvení, ale...“ Mávl rukou kolem prázdného pokoje, samá šedá ocel a strohé bílé povlečení na posteli.

Jack rozmístil v polokruhu kolem něho čtyři kovo-vé židle.

„Takže!“ prohlásil Billy, když se usadili. „Předpo-kládám, že jste našli Dereka?“

První se z šoku vzpamatoval Randal. „Našli. Takže ty o něm víš?“

Billy se znovu usmál na Kate. „Věděl jsem, že když ti dám ten prodej na starosti, okamžitě ho objevíš. Starý dětský pokoj jsi zbožňovala. Zůstal v původním stavu? Tak jako když jsi tam byla?“

„Úplně stejný,“ potvrdila. „Provázek mého psa se zachytil pod dveřmi do šatny. Byla zamčená, ale Jack dveře otevřel.“

Billy se poprvé zadíval na Jacka. „Panebože. Ty jsi ještě větší fešák než tvůj otec.“ Obrátil se na Randal. „Pamatuješ, jak úžasně vypadal Roy na té své obří motorce? Myslel jsem, že Barbara omdlí chtíčem.“

„Barbara?“ zeptala se Sara.

Billy se k ní otočil. „Vy jste ta slavná spisovatelka.“

„Slavná moc ne, ale napsala jsem pár románů.“

Jak se často stávalo, Billy jí okamžitě navrhl zápletku do nové knihy. „Měla byste napsat o Jamesi Lachlanovi. Je to *skutečný* příběh. Naprosto pravdivý. V jediném příšerném roce 1944 byl jeho synovec popraven za vraždu, jeho syn utekl a žena nabourala autem do stromu. Prý se jednalo o sebevraždu.“

Sara na to byla zvyklá. Já vám povím příběh, vy ho sepíšete a o peníze se rozdělíme. Tohle už slyšela mnohokrát. „Jasně,“ řekla. „Osamělý laird. Už se nikdy znovu neoženil? Zbytek života truchlil sám ve filmovém pokoji?“

Billy na ni zamrkal. „Ano. Jak to víte? Kdo vám to pověděl? Byl –“

Randal mu netrpělivě skočil do řeči. „Derek Oliver byl zavražděný a schovaný ve skříní a ty jsi o tom věděl?“

„Jistěže ano. To já ho tam schoval. Poté co jsem ho znovu slepil, abych tak řekl.“

Čtyřka se opřela na židlích a zírala na něho.

„Ne, ne,“ namítl Billy, „já ho nezabil, jestli vás to napadlo. Jen jsem ho tam našel ležet. S prázdnou lebkou. Pěkně neuctivé.“

Chvíli na něj jen hleděli a snažili se pochopit, co říká.
„Co můj jezek?“ špitla Kate.

„Promiň,“ omlouval se Billy. „Vím, že jsi ho zbožňovala, ale použil jsem ho, abych zaplnil tu díru. Nejspíš měl správnou velikost. Nemohl jsem ho tak docela vytáhnout a vrátit ti ho. Nebyl, ehm, čistý.“

Snažili se nehnout ani brvou. Billy zjevně netušil, co se nacházelo v tom malém plyšákově.

Randal se zřejmě vzpamatoval jako první. „Tvrdíš, že jsi našel Dereka Olivera na podlaze s rozřezanou hlavou a uvnitř byl plyšák?“

„Ano,“ přikývl Billy. „Ty details bych si radši nepamatoval.“

„Začni od začátku,“ vybídl ho Randal.

„Pokud musím,“ zabručel Billy. „Užili jsme si příjemný oběd, protože ten příšerný Derek nepřišel. Nikdo se na něho neptal. Po jídle se rozpršelo, a tak jsem zašel nahoru zkontrolovat okna.“ Pohlédl na Kate.
„Milovala jsi čerstvý vzduch.“

„To platí pořád,“ zamumlala.

„Ležel na podlaze. Mrtvý, zjevně zavražděný. Upřímně mě to ani nepřekvapilo. Způsob byl trochu přehnaný, ale jinak se to celkem dalo pochopit.“

„Kdo to udělal?“ chtěla vědět Sara.

„Předpokládám, že jeden z mých hostů. Bylo však poměrně netaktní nechat tělo ležet na podlaze dětského pokoje.“ Zvýšil hlas. „Přišlo mi to bezohledné vůči ostatním lidem. Co kdyby ho spatřila malá Kate? Randal měl plné ruce práce s námi všemi, takže Kate si volně pobíhala po domě. Pořád nevím, jak tu starou hernu objevila.“

„Greer,“ řekla Kate.

Billy se zatvářil smutně. „Hm, ano. Ta nebohá holčička. Tak neatraktivní a zvláštní. Věděli jste, že ji o pár let později srazil vlak? Jejího bratra Reida to zničilo.“

Jack promluvil poprvé: „Ten box s nářadím patřil jemu.“

„Ano, to patřil.“ Billy si Jacka měřil zkoumavým pohledem. „Máš stejný hlas jako tvůj otec. Barbaře by se z tebe určitě rozechvěla kolena.“ Zadíval se na Saru. „Používá se ten výraz ještě?“

„V mých knihách ano. Měl byste zapracovat na dějové lince. Přestávám tomu rozumět. Vážně bychom se potřebovali dozvědět o té vraždě.“

„To protože jste neznala Dereka Olivera.“ Billy vydal dávivý zvuk, který zněl jako smích. Kate vstala, nalila mu sklenku vody a podala mu ji. Zhluboka se napil a pak pohlédl na Randala. „Potkal jsi někdy člověka, který by byl tak příšerný jako Derek Oliver?“

Randal se nad tím na chvíli zamyslel. „Ne. Myslím, že ne. Agresivnějšího, to ano. Ale nesympatičtější lidskou bytostí, to ne.“

„Myslím, že bych měl pár věcí vysvětlit,“ pokračoval Billy. „Do Lachlanova domu mě poslal můj zesnulý otec a moji dva až příliš živí bratři za trest. Jsou to právníci, kteří pracují v rodinné firmě, a já se k nim měl připojit.“

„To zní jako příšerná nuda,“ podotkl Randal.

„Jo, to byla. Když jsem nesložil advokátské zkoušky, našli mi jinou práci.“ Pohlédl na ně. „Účetnictví.“

Randal a Sara se ostře nadechli.

„Člověk musí *žít*, že jo? Firma měla spoustu peněz.“ Billy pokrčil rameny. „Nenapadlo mě, že by jim vadilo, kdybych si trochu vypůjčil. Moc nul to nebylo. Jenže jim se to nezamlouvalo!“ Zněl uraženě.

„Takže tě poslali sem?“ zeptal se Randal.

„Ne.“ Billyho vrásčitá tvář se stáhla hrůzou „Poslali mě pracovat na stavbu v New Yorku. Na celý rok.“

Navzdory Billyho věku bylo na první pohled jasné, že na stavění čehokoliv se absolutně nehodí.

„A pak vás poslali sem,“ dodala Sara. „Poté co jste se poučil.“

Billy přikývl. „Jednali jako vykonavatelé Lachlanovy pozůstalosti a potřebovali správce. Měl jsem se starat o dům a zajistit, aby nechátral. Dostal jsem jen tolik peněz, abych si koupil jídlo a nějaké oblečení. Chovali se jako lakomci.“

Randal si to celé dával dohromady. „Takže sis svůj příjem doplnil večírky.“

„Přesně tak,“ potvrdil Billy hrdě. „Velký, luxusní dům, mé schopnosti vypravěče... Dokonalá kombinace. Lidi za ten zážitek dobře platili.“

„Chcete říct, že to byl večírek Dereka Olivera?“ zeptala se Sara.

„Samozřejmě. Všechno to zaplatil a vytvořil seznam hostů.“

„Takže to byli *jeho* přátelé?“ vyptávala se Sara.

„Proboha, to ne!“ vyhrkl Billy. „Žádné přátele neměl. Pozval *lidi* a ti museli přijít.“ Nikdo to nechápal. Billy vysvětlil: „Drahouchi, všechny je vydíral. Každého z nich. Nikdo na světě by přece nestrávil celý týden s Derekem Oliverem, kdyby mu nevyhrožoval.“

Sara vytřeštila oči. „Čím je vydíral?“

„To nevím, ale na každého z nich určitě něco měl.“

„Kromě Ley,“ dodal Randal.

„Na ni především.“ Billy se na ně podíval. „Lea byla Derekova manželka, ale všichni jsme věděli, že ji chce vyměnit a hledá její nástupkyni. Peníze, které přinesla do manželství, došly, takže se jí chtěl zbavit.“ Pohlédl

na Randal. „Předpokládám ale, že jsi věděl o všem, co se v tom manželství dělo.“

Randal na to nijak nereagoval.

„Čili jste ho našel mrtvého,“ ujal se slova Jack, „s odstraněným mozkiem a hračkou uvnitř, takže jste mu tu lebku slepil, pak jste ho zavřel do šatny a zapečetil dveře.“

„Přesně tak,“ potvrdil Billy. „Taky jsem mu nasadil jeho tupé. Bylo příšerné, ale věděl jsem, že nesnášel holou hlavu. Poté co jsem ho, ehm, dal znovu dohromady, odtáhl jsem ho do té šatny. Což nebylo vůbec snadné! Háčky na kabáty visely nízko, kvůli dětem, takže jsem ho k nim připnul, zavřel dveře a zajistil je. Během roku, který jsem strávil na stavbě, jsem se naučil pracovat s těsněním.“ Dokonce i po tolika letech se při té vzpomínce zachvěl. „Navíc jsem se za to cítil zodpovědný, protože jsem to byl já, kdo poslal Reida nahoru, aby opravil okno. Báł jsem se, aby byla malá Kate v bezpečí.“

„A co nepořádek?“ zeptala se Sara. „Jistě tam nějaký zůstal.“

„Všude bylo překvapivě čisto.“ Když se Billy odmlčel, ostatní se na sebe zadívali. Potom na něho znovu pohlédli, aby mluvil dál.

„Poté jsem otevřel všechna okna,“ líčil Billy. „Byla na nich síť, takže jsem si říkal, že tam nemůže vletět žádný pták ani hmyz. Pak jsem zamknul celé patro. Pověděl jsem Reidovi, že si Roy půjčil jeho box s nářadím, a Kate jsem napovídal, že je tam strašidlo.“ Podíval se na ni. „Omlouvám se za tu lež.“

„Vzhledem k okolnostem je to celkem pochopitelné.“

„My ostatní jsme se pak dál bavili.“ Usmál se. „Vážně jsme si to užívali!“

„Večírek probíhal dál, i když zmizel jeden z hostů?“ podivila se Sara.

„Vlastně jsme se začali bavit až po jeho odchodu. Lea prohlásila, že to není poprvé, co utekl a hodil jí na hlavu, aby se o všechno postarala, takže jeho nepřítomnost nezpůsobila žádné obavy. A když nám Derek nekazil náladu, docela jsme si to užívali. Všude byl dostatek jídla a pití a hudby. Barbara a Roy protančili celou noc.“ Pohlédl na Jacka. „Umíš zpívat jako Roy?“

„Nevím, že otec uměl zpívat,“ podivil se Jack.

„Ano,“ odpověděla Kate. „Jack má překrásný hlas. Zpívá s kapelou a občas zazpívá něco jenom pro Saru a pro mě. Zvládne operu i country hudbu a rock and roll. Dokáže publikum rozbřechet nebo v něm probudit extázi. Je –“ Všichni na ni hleděli, až její tvář nabrala barvu jejích vlasů. „Ano, umí zpívat.“

Billy se tázavě podíval na Randala a ten přikývl.

Sara chtěla, aby se vrátili k tématu. „Ale vy jste věděli, že Oliver z večírku dobrovolně neodešel.“

Billy sevřel rty. „Ve skutečnosti jsem věděl, že ten příšerný chlap změnil můj život navždycky. Protože kvůli němu už jsem nemohl pořádat žádné další večírky. Nemohl jsem, když byl, ehm, tam nahoře. Někdo by si toho všiml.“

„Nechcete spíš říct, že vám život změnil jeho *vrah*?“ nadhodila Sara.

„Dalo by se to tak říct, ale kdyby se Derek Oliver nechoval tak příšerně, nikdo by ho nechtěl odstranit z povrchu zemského. Nepochybuju, že se díky jeho smrti zlepšil život všem hostům. Vrah měl kuráž a ostatní by mu měli poděkovat – nebo jí.“

„To je příšerný epitaf,“ konstatovala Sara.

Chvilku nic neříkali. Jack se ozval první. „Kdybychom je všechny pozvali znovu, přišli by?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nedokončená vražda. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.